

–Vaig cometre molts errors –em va dir Tiaguín Moltó, borratxo, deprimat, arruïnat, els ulls vidriosos, mans tremoloses de vell desemparat–. En vaig cometre molts, d'errors, ho reconec. Vaig fer mal a molta gent, però ho he pagat car, t'ho juro que ho he purgat. Ja ho sé que no em van castigar pel que us vaig fer a vosaltres i a tants d'altres, però el cas és que m'han putejat molt i molt. Em van destrossar la vida per haver destapat aquell gran frau de Finansa, on hi havia embolicada l'Església i el Govern i l'oposició. Vaig descobrir el pastís i me la van jurar i, des d'aquell dia, a poc a poc, durant quinze anys horrorosos, quinze anys, que es diu de seguida, a poc a poc però de manera inexorable, m'ho van anar prenent tot. Tot. Em van treure de la tele, em van prendre la càtedra de la universitat, em van posar el primer de totes les llistes negres, no treballa fix en cap diari, em vaig haver de vendre la casa. Hauries de veure on visc, ara, un magatzem de merda. Ho he pagat, t'ho juro. He viscut a l'infern tots aquests anys, i he tingut temps de penedir-me del que vaig fer. De la ingenuïtat d'haver destapat l'afer Finansa i de tota la resta. Quinze anys de marginació donen per a molt. Són molt pitjor que quinze anys de presó.

»Què més hauria de fer perquè em perdonéssiu els meus pecats? I quins pecats eren, exactament? Quin delicte vaig cometre? No era correcte el que feia, d'acord, no era ètic, no era

humà, si vols, però no vaig cometre cap delictes! I no era l'únic que ho feia! Molts dels meus col·legues, periodistes de premsa escrita, ràdio i televisió, també ho feien, i ho han continuat fent, i encara pitjor que jo, i no els han putejat com a mi! Què més he de fer perquè em tornin a mirar com una persona?

»Jo sé el que he de fer –va canviar de to teatralment, amb la determinació i la fermesa de qui realment acaba de veure la llum–. Ara ho sé. Aquesta trobada ha estat providencial. Tot-hom té dret a una segona oportunitat i aquesta és la meua. Ara sé que puc reparar tot el mal que vaig fer. Explicaré les coses tal com van anar. El reportatge de la meua vida. Ressuscitaré el tema de Finansa però de manera més astuta, dissimuladament, com qui no vol. Ara són altres temps. Me'l prendran de les mans, tornaré a la tele, guanyaré diners, faré que tornin a reconèixer la meua professionalitat i la meua experiència. Encara conservo els arxius que un dia em van fer poderós! Serà un reportatge extraordinari, t'ho juro! El reportatge que m'alliberarà, que em redimirà, que em tornarà al lloc que em correspon. Ara veig la llum al final del túnel!

La reaparició de Tiaguín Moltó a la tele, set dies després, el dimarts 13 de març (dimarts i 13!), sant Humbert Caçador i Bisbe, va ser fugaç, gairebé furtiva, un instant sense paraules, però tots els programes del cor van passar i repetir aquelles imatges tantes vegades que resultaria inoblidable.

Aurorita Linares sortint de casa seva amb el cabell ros recollit darrere, jaqueta i faldilla de cuir negre Dolce & Gabbana, una brusa de seda vermella i una cadeneta d'or amb medalla, tot molt sobri. Parlava pel mòbil i anava precedida del porter, o criat, o majordom, el que fos, que arrossegava dues maletes com baguls.

L'estava esperant un taxi, bé, un taxi i una massa enfolada de periodistes, fotògrafs, càmeres de televisió, tots amb polles a la mà, ja sabeu el que vull dir, polles, els micròfons amb cabotes de tots colors i amb el logo de l'emissora, que els encanta fotre'ls a la boca de qualsevol, empassà't la cabota, empassà't la cabota. Van centellejar els flaixos i se li van tirar al damunt. Que on anava, que si deixava el marit, que si confirmava la relació del seu marit amb una coneguda depravada, que si havien renyit, que si l'havia perdonat, que si era cert que estava enganxat a la cocaïna, amb la polla a la mà, *que te la comes, que te la comes*, la hi volien ficar a la boca, i de sobte ella dóna contraordre, no, Fermín, o com es digués, que no les fiquis al taxi, que les fiquis en aquell cotxe d'allà.

Un cotxe que ja esperava amb el maleter obert i un manso al costat que de moment ningú no va reconèixer. Una foca elefantàsica, un cos inflat per l'alcohol que li entorpia els moviments, que li esvalotava els cabells greixosos, li feia els ulls vidriosos i la boca flonja i el vestia de pallasso amb roba barata i arrugada, la camisa a fora, els pantalons caiguts per dessota d'una panxa com un món i deformats per genolleres. I, de sobte, tothom estorat, *asombro general, la leche*, però que no és el Tiago Moltó?, què hi fot aquest aquí? Qui l'ha vist i qui el veu, fill de puta. L'últim record que en tenien era de bust parlant a la tele, ben pentinat, amb aquell mig somriure tort i ulls que jugaven a endevinar el color dels mugrons de les senyores. Mestre de periodistes.

De seguida es va veure que estaven parlant pel mòbil, tots dos, Aurorita Linares i Moltó, l'un amb l'altre, que era ell qui dirigia aquella operació. I ella, com un xaiet, cap aquí, el Fermín que fot les maletes al cotxe, Aurorita que no contesta

ni una puta pregunta, que passa de premsa i de polles, i es fica al cotxe. Un cotxe, per cert, d'un color horrorós, com de sang coagulada i cobert de pols, que gairebé no s'hi veia a través dels vidres tan llardosos. I zas, ella que es fica a l'auto, ell que engega i *se pierden en el horizonte entre la polvareda que levantaban los cascos de sus caballos*. Zas.

A partir d'aquell moment, se sap que Tiaguín Moltó va acompanyar Aurorita Linares fins a l'aeroport i que després va anar a dinar al bar restaurant La Copa, del qual era assidu, i havia menjat i begut en abundància, i havia parlat de futbol amb l'amo i els parroquians habituals, havia fet una llarga sobretaula de dos o tres whiskys, havia demanat que li apuntessin tot «al compte», havia anunciat que s'havia de dutxar i perfumar perquè aquella nit tenia gresca i havia sortit d'allà amb més alcohol a la sang del que aconsellava la prudència, tenint en compte que havia de conduir per una carretera plena de revolts fins a la urbanització Cerro del Bosque.

A casa seva, l'estava esperant un pal de golf.

Un pal de golf que li va fracturar el turmell i, a continuació, les cames, i els braços, i li va rebentar un colló, i així va anar pujant cap a les costelles per trencar-li la segona, la tercera, la quarta, la setèima, l'octava i la desena de la dreta i la tercera, la quarta, la cinquena, la novena i la desena de l'esquerra.

La primera sospitosa de l'assassinat va ser Aurorita Linares, naturalment, perquè tothom es pensava que era l'última persona que l'havia vist viu.

Només faltava això. Primer la Pantoja a la garjola per blanqueig de diners i ara Aurora Linares sospitosa d'assassinat, ja t'hi cagues. Deien que la premsa rosa s'estava tornant crònica negra i, ja ho veieu, aquí en teniu l'exemple.

Entre aquell dimarts 13 i el dijous 29, Aurorita Linares va desplaçar les històries d'amor descafeïnades de Rosa, la *triunfista*, que només podia dir que continuava essent feliç amb el nòvio, o Carolina Valenzuela, que s'havia tornat a enamorar, i va conuiu amb el naixement del fill de Jesulín de Ubrique. Durant aquells quinze dies en què els islamistes del Magrib es presentaven en societat amb atemptats terribles, George Bush passejava per països sud-americans per convèncer-los que els neocons eren la seva salvació, se celebrava el judici per desballestar la teoria de la conspiració relacionada amb els atemptats de l'11-M, l'«Operació Malaia» destapava l'es-càndol de corrupció política que havia enriquit Marbella durant anys i panys, moria l'humorista José Luis Coll «*dame la manita Pepelú*», se celebraven les Falles a València, els Estats Units dialogaven educadament amb Corea del Nord perquè Corea del Nord sí que tenia armes de destrucció massiva, quatre dones eren assassinades pels seus companys sentimentals i ja en portàvem setze en tres mesos de l'any, a Darfur els nens es morien de gana i els adults d'injustícia, i entre el PP, ETA i els socialistes van matar el procés de pau i *él solito se murió*, mentre Adams i Paisley ens feien dentetes signant la pau a l'Ulster, i l'Iran capturava quinze britànics i jugava el joc dels ostatges, mentre passava tot això, els cranis buits de la *marujería* nacional només van parlar de la fuga

d'Aurorita Linares. Només parlaven d'ella, és clar, perquè era la famosa. Tiaguín Moltó encara interessava només com a comparsa, com l'element misteriós d'una desaparició protagonitzada per l'altra.

El dia 20 o 21, la revista *OK* va publicar unes fotos d'Aurora Linares pels passadissos de casa seva, envellida i encorbada, vestida amb una bata, descalça, els cabells esbullats, demacrada, sense maquillar, com un fantasma perdut que no sabés tornar a la tomba. «Els estralls de la droga.» I declaracions del marit, assegurant que Aurora Linares estava enganxada a la cocaïna, que el drama que havien viscut a casa seva era monstruós i que per fi havia convençut Aurorita que se n'anés a una clínica per a desintoxicar-se. Naturalment, el marit va repetir tot això, amb exhibició de fotos incloses, en uns quants programes televisius de màxima audiència.

De moment, doncs, la protagonista del misteri va ser Aurorita Linares, és clar. De Moltó, ni cas. Moltó era un periodista veterà, el més espavilat de tots, i els havia bufat l'exclusiva i se l'emportava en el seu cotxe color de sang coagulada i així acabava el reportatge i es donava pas a tota la patuleia de gallines perquè parlotegessin a gust.

Un d'aquells dies la pedorra bufacaldos Asun Perarnau, d'*Olor a chamusquina*, va comentar:

—... I vau veure quin mal aspecte tenia Tiaguín Moltó?

Les paparres que compartien tertúlia amb ella li van fer cor:

—I que ho diguis!

—Oh, i tant!

—Jo ni el vaig reconèixer a primer cop d'ull.

—Diuem que beu molt.

–I què se n’ha fet? Perquè Aurorita i ell van desaparèixer junts...

–Deuen ser amants?

Escataineig burleta de corral. Quina bestiesa tan gran! Aurorita i Moltó amants? Què dius! A qui se li acut?

Aleshores, aquell mamarratxo fel·lador que es fa dir Amadís Hernán, especialista en Aurorita Linares, va pronunciar per primer cop la paraula assassinat.

–... A mi em fa por que l’hagin assassinat!

A la tertúlia tothom va callar, impressionat. Professionals de l’escàndol, tots sabien que aquell boig acabava d’obrir la caixa màgica que augmenta les audiències. No sé si ja ho tenien pactat amb el realitzador o si se li va escapar oportunament. Del que no hi ha dubte és que la va encertar i el *share* va augmentar fins a cotes on feia temps que no arribava.

–Assassinat.

–Que Moltó ha assassinat Aurorita Linares?

–El que dic és que és ben possible!

–Però, Amadís, tu no pots dir una cosa així sense proves...

–Aquesta primera reconvenció faria pensar que la periodista conductora del programa li estava aconsellant que callés. Però no. La professional de l’autòpsia en viu i en directe va afegir:– En què et bases? –Que volia dir «Continua, continua, no et tallis!».

–Tiaguín Moltó odia Aurorita. És un covard i un traïdor, fals com un euro de fusta. A la cara, tot somriures i paraules boniques i a l’esquena verinós i mortal com una serp. Heu de saber que aquest Moltó, tan mestre de periodistes que dieu que és, tan admirable i tot, se’n fotia total dels famosos i de la gent que anaven als seus programes. Els menyspreava.

Un dia vaig coincidir amb ell en una discoteca, abans que jo fos famós, i el vaig sentir com parlava amb altres amics periodistes. I tots reien. Li vaig sentir dir una cosa d'Aurorita Linares tan fastigosa que ara no la repetiré, i no em vaig tallar ni un pèl. «Tu això no ho dius al carrer perquè et destrosso», que vosaltres no sabeu com sóc jo quan m'hi poso, que sóc una bèstia, que he trencat més d'un nas i més d'una cama i més de dues. El vaig agafar per la corbata i el vaig sacsejar com fèiem al meu poble amb les oliveres, perquè caiguessin les olives.

La paraula assassinat va contaminar altres programes, perquè és molt engrescadora i porta clientela però, abans que els periodistes poguessin inflar el globus fins al màxim, va fer la seva aparició estel·lar Aurorita Linares i es va acabar la rifa.



Aurora Linares va renàixer del no-res, hop, com el ninot de molla que salta fora de la capsa, el dia 30 de març, divendres, al programa *Háblame de ti* de Lisa Fuentes.

Havia arribat la nit abans, quan a l'aeroport i a la porta de casa seva ja no l'esperava ningú, i l'endemà, en aquella vorera d'on havia fugit esperitada en companyia de Tiaguín Moltó divuit dies abans, es va trobar la limusina del programa que la va transportar d'incògnit a la seu central de la cadena, a la manera de les pel·lis d'espionatge, que és com s'ho munta aquesta gent quan els hi va el *share*.

Admirable, amb un vestit de punt de color torrat que li permetia lluir les cames, i unes sabates i un cinturó daurats, prima, rejuenida, simpàtica i desimbolta, va explicar el que ja sabíem tots perquè se li havia avançat el seu marit: que era drogoaddicta, que havia caigut en la dependència de la coca i que havia hagut de fer una cura de desintoxicació a la Clínica Tauro de Marbella (falca de publicitat encoberta). Ara estava estupendament, tal com saltava a la vista (que bona és la Clínica Tauro de Marbella!), que semblava que més que una cura de desintoxicació s'hagués anat a fer un lífting i una liposucció, i a més a més havia comprès que això de les drogues estava molt malament, que eren una bogeria, un suïcidi lent i absurd en què ningú no hauria de caure, etcètera, ara li tocava fer el paper d'apòstol antidroga.

Va ser durant aquell programa que Lisa Fuentes va deixar caure la pregunta, gairebé sense voler, ja sabeu com és ella, que, quan acaba de cagar, mira la tassa del vàter i pensa que la dona és la criatura més perfecta de la creació:

–I què en vas fer, de Tiaguín Moltó?

–Tiaguín Moltó? –la cantant va arrufar el nas, com si no conegués cap Tiaguín Moltó però intuís que havia de fer pudor (com, efectivament, ja en feia, en aquells moments, si em permeteu l'acudit de mal gust).

–Sí. L'última vegada que et vam veure, anaves en el cotxe de Tiaguín Moltó –va insistir Lisa Fuentes parpellejant estupefacta amb dos pestanyes postisses com dos ventalls egipcis.

–Ah, sí? –Ni se'n recordava. Potser fingia?– Ah, sí. Em va acompanyar a l'aeroport. És tan amable... –Fent-se la boja.– No en sé res, de Moltó.

–Nosaltres tampoc. Des que va marxar amb tu, que no se l'ha tornat a veure.

–Ah... –A Aurorita Linares no li interessava gens el tema. No volia que li robessin protagonisme.– Bé, últimament no es deixava veure gaire. No estava en el periodisme actiu, podríem dir.

–De què vau parlar, aquell dia, quan t'acompanyava a l'aeroport?

–No ho sé. No me'n recordo –i va canviar de tema per procedir a especificar totes i cadascuna de les tortures a què havia estat sotmesa per la droga diabòlica i, després, pels angelets deshabitadors a la Clínica Tauro de Marbella.

Va ser com si algú hagués pensat en algun moment que Aurora Linares i Tiaguín Moltó havien de reparèixer junts

i agafadets per la mà, potser ell tan restaurat i de bon veure com ella. En no ser així, l'atenció de l'espectador es va girar cap a l'element més misteriós del duo, desviant-se de la cantant, per reclamar la aparició del periodista com el públic reclama la compareixença del segon actor per recompensar-lo amb una ovació. I aquell cap de setmana, del 31 de març i 1 d'abril, va créixer un interès especial per Tiaguín Moltó que ningú no podria haver predit.

No diré que el busquessin desesperadament, perquè si l'haguessin buscat l'haurien trobat, però un bon observador de la vida em sabrà entendre si dic que hi havia vibracions en l'aire. Un detector Geiger-Müller hauria començat a zumzejar, el llum d'alarma estaria parpellejant, l'agulla arribaria a la zona vermella, la tropa sentiria un pessigolleig al cul, a punt per saltar de la cadira i iniciar el xafarranxo de combat.

El diumenge, a *Amores y amoríos*, van exhibir la façana de l'edifici sumptuós on havia viscut Tiaguín Moltó i van aclarir que ja no hi vivia i el van comparar amb la imatge esparrocada que havíem vist a les pantalles dies abans. Tan gras, tan malgirbat, tan borratxo. «Mireu d'on ve i on ha anat a parar.» Després, compararien la casa rica amb l'habitable infecte on el van trobar però, de moment, semblava que ningú no el coneixia, aquell habitacle infecte en mig d'un bosc.

El periodista Eduardo d'Assís va rebre una trucada anònima, a casa seva, el capvespre del dilluns 2 d'abril.

Us recordo aquell dia? El Regne Unit negociava per alliberar quinze militars que els iranians retenien com a ostatges, un tsunami arrasava les illes Salomó i es parlava de la possible beatificació de Joan Pau II.

Eduardo d'Assís ho va explicar estupendament, el diumenge següent, en un reportatge molt complet que va publicar al seu diari i que es titulava «Vaig trobar mort el meu mestre».

### VAIG TROBAR MORT EL MEU MESTRE

Així que vaig sentir els trucs del meu telèfon, a les 8:45 d'aquell que ja ha quedat instaurat com a dilluns negre de la meua vida, aquell sisè sentit que posseïm els periodistes m'avisà que no eren bones notícies el que m'arribava.

M'agredí una veu masculina, de natural greu, que el nerviosisme i la crispació feien aguda. Era una prolongació del mal averany que m'havia provocat el timbre peremptori de l'aparell telefònic.

—És vostè Eduardo d'Assís?

—Sí, jo mateix.

—Em sembla que hauria d'anar a veure el seu amic San-

tiago Moltó. Ho està passant molt malament i jo diria que el necessita.

—Qui és vostè?

—Sap on viu, el Moltó? —va dir sense contestar la meua pregunta.

—Sí, tinc la seva adreça, però qui és vostè?

—A la urbanització Cerro del Bosque?

—Sí, sí, sí, a la urbanització Cerro del Bosque, sí, però li exigeixo que em digui qui és vostè! No li penso fer cap cas si no s'identifica!

—Si no em fa cas, el seu amic Moltó morirà.

Li havien donat tot l'espai del món, de manera que es permetia el luxe de detallar amb tota minuciositat i exactitud els diàlegs i cadascuna de les passes que va haver de fer. I ho feia convençut que cada paraula era un document històric. Una cosa de l'estil de «jo hi era, i tinc les fotos, preses amb el mòbil (però la policia no me les deixa publicar)!».

[...] Vaig haver de buscar l'adreça exacta del mestre, que s'havia traspaperat en algun racó dels calaixos del meu estudi o de la meva agenda, vaig improvisar explicacions tranquil·litzadores per a la meva dona, que seguia els meus moviments amb la filla de mesos en braços. Per fi, vaig sortir de casa a les 9:15 i vaig conduir, a més velocitat de l'aconsellable, fins a la urbanització Cerro del Bosque.

Era fosc, i plovia amb llamps i trons, i em vaig trobar en un indret molt solitari, en mig d'un bosc espès. Una casa de dos pisos de la qual Tiaguín Moltó ocupava la planta baixa. Un àmbit massa pobre per a un mestre de periodistes com era ell. Pel camí, vaig pensar en la trajectòria del que va ser el meu mestre, a la Facultat de Periodisme, ara fa vint-i-dos anys. Santiago Moltó (Barcelona, 1955, avui 52 anys) era Jaume Moltó en els seus inicis. Deixeble de l'inclit Emiliano Pelegrín, va treballar en el diari que aquest dirigia i allà va apren-

dre les lliçons d'un professional que ja consta a la història social i política del nostre país amb lletres d'or.

Mentre treballava a Catalunya, Jaume Moltó i Fornés va signar molts articles com a Jaume Xai, i amb aquest nom es va significar com a investigador polèmic amb criteri propi, independent i irreductible. Després, quan se'n va anar a Madrid, va passar a ser Santiago, o Santi, i finalment Tiaguín Moltó, mestre de la investigació. Ell va crear la revista *Vale* durant la transició, on els nus femenins s'alternaven amb reportatges valents que denunciaven corruptes i injustícies i ens mostraven aquells aspectes del món que els interessos econòmics sempre tracten d'ocultar. Així que les televisions privades van tenir el seu espai entre els mitjans de comunicació d'aquest país, el 1989, ell va ser l'ànima del programa *Todo Vale*, avançant-se als temps, un precursor a qui Berlusconi no va haver d'ensenyar res...

Seguint en aquest to, el reportatge s'acabava convertint en hagiografia. I què n'era de bo el Tiago Moltó, i de gent com ell ja no en queda, i fot-li, bla,bla, bla, tot allò que es diu dels morts.

Després, passava al tema més substanciós, la morbositat de la troballa del cos. Com a bon periodista, i com faria Pepe Baza més tard en la seva novel·la *Taquicàrdia*, havia de demostrar que havia tingut accés a l'informe de l'autòpsia, el que li donava categoria de periodista de primera línia:

[...] La porta era oberta i a dintre hi havia llum. Ningú no es movia. Vaig cridar dues vegades Tiaguín Moltó, i no va contestar. Vaig desitjar que estigués dormint, encara que fos degut als efluvis alcohòlics, però una indefinible sensació interna em deia que no era així.

El vaig tornar a cridar dues vegades més abans d'empènyer la porta. Ningú no em va respondre i, quan per fi vaig accedir a la pobra casa, em va rebre una bufetada de ferum insuportable. I la visió espantosa d'una figura caiguda al terra, amb els braços i les cames torçats en un angle

impossible, en mig de la cambra, en un avançat estat de descomposició. Com diria l'informe de l'autòpsia del doctor forense Juan José Clarà, «home de raça blanca, de característiques aparentment mediterrànies encara que la deformitat de teixits tous a la cara per causa dels fenòmens de putrefacció no permeten una precisió absoluta».

La mort, sempre injusta, sempre despietada, se'm va ficar al cos i va forçar les llàgrimes i la nàusea i em va expulsar d'aquell panteó infernal i, durant uns minuts, va impedir que pogués fer servir el telèfon per demanar ajuda...

I bla, bla, bla. També parlava del pal de golf al costat del cos, i la finestra del darrere que tenia el vidre trencat, i no sé quants altres detalls però, bah, sense importància perquè la policia devia prohibir-li que ho aboqués tot per allò del secret de sumari.

El cas és que deixava ben clar que el gran bacó era mort.

Amb el temps, es van escriure dues novel·les sobre el cas Moltó.

Una, *La llum del final del túnel*, és obra d'una periodista jove i famosa, criminòloga present en molts fòrums d'opinió, anomenada Núria Masclau. L'altra, *Taquicàrdia*, la va escriure el periodista de tribunals i successos Pepe Baza. Recorrent a totes dues, pessigant un capítol d'aquí i un altre d'allà, penso que la història de debò queda ben explicada.

De la novel·la de Núria Masclau, *La llum del final del túnel*, un crític va dir que «ultrapassa l'àmbit de la novel·la negra, àdhuc supera els límits del simple document, per endinsar-se en l'experiència metaliterària, prescindint de la realitat i fins i tot de la versemblança, i s'interessa molt més per una anàlisi gairebé freudiana de la societat i del caràcter i el comportament humans».

Jo no sé si aquesta tirallonga és veritat, ni tan sols sé si vol dir res, però sí que us garanteixo que Núria Masclau reflecteix aspectes de la investigació molt més reals del que sembla. No sé què hi deu haver de cert en la història d'amor que relata, perquè trobo que la gent cada cop és més impúdica i em pregunto què deu pensar l'inspector en cap Pedro Miralles després de llegir l'obra, però em sembla imprescindible oferir també aquesta versió del cas Moltó per entendre exactament què és el que va succeir.



I el que no aclareixin ni el Pepe Baza ni la Masclau, ja ho afegiré jo.

Al contrari que Pepe Baza, la criminòloga, a la seva novel·la, va canviar el nom dels personatges. L'inspector de policia que va investigar el cas no es diu Pedro Miralles sinó Almirall, igual com Tiaguín Moltó no es diu així sinó Jaume Xai, que és com signava els seus treballs quan treballava a Barcelona. Jo, però, mitjançant la funció de l'ordinador de *Reemplaçar*, m'he permès canviar els Almirall per Miralles i els Jaume Xai per Tiaguins Moltó, per no confondre'ns. La noia es va entestar a variar una mica les coses, però se li entén tot.

Aquesta és la presentació que fa de la família de l'inspector Pedro Miralles i del cas Moltó:

[*La llum del final del túnel*]

Última hora de la tarda. Pedro Miralles entra al seu pis fosc, només il·luminat, al fons del passadís, al saló, per la llum del televisor.

Se senten xiscles esgarrifosos.

No és una pel·lícula d'horror en el moment més àlgid, sinó un programa del cor. Dos periodistes desbocats, home i dona, es diverteixen i s'exciten tractant d'acorrallar la presa, una bonica model que es va ficar al llit dues o tres vegades amb un futbolista amb l'única finalitat d'accedir al món dels famosos, després va posar nua per a la revista *Crónica* i avui ha de passar la prova d'*Olor a chamusquina* on l'escorxaran davant de milions de teleespectadors. Li diuen *lagartona* i la tracten de prostituta grimpadora. La presa, però, es resisteix amb ungles i dents. Replica i contraataca amb l'energia de la desesperació, perquè sap que d'aquest programa depèn que l'acceptin o no al paradís dels qui guanyen diners ensenyant les taques de les calces. És un bon exemplar. Els periodistes poden estar satisfets. Si no hagués estat capaç de plantar cara, la model ja no seria aquí. El toro ha de ser brau perquè hi hagi espectacle.

Luisa manté sobre la pantalla uns ulls esmorteïts pel desinterès, la incredulitat, la tristesa i una miqueta d'escàndol per l'escena vergonyosa que es desenvolupa al seu davant.

Miralles va encenent llums al seu pas, al rebedor, al passadís, al mateix saló per fi, la seva presència torna la vida a un pis que era mort. S'ha tret la jaqueta i l'ha penjada a l'armari, ha deixat la pistola al calaix de la consola i ara va traient-se a estrebades el jou de la corbata.

A Luisa no li fa el petó que ella no esperava.

–Arribes tard –sense apartar la vista de l'assetjament de la model.

–Molta feina.

–Us ha entrat algun mort?

Miralles és cap del Grup d'Homicidis del Cos Nacional de Policia.

–Quan no entren morts, ens entretenim amb els casos que encara no hem resolt. Si ens veuen sense fer res, ens posen en qualsevol altre cas. Violacions, atracaments, el que sigui. Què tenim per sopar?

–No ho sé.

Ell no protesta perquè la resposta forma part de la rutina conjugal.

–No sé com et poden agradar aquests programes.

Va cap a la cuina.

–Si no m'agraden. És que no me'ls puc creure. No puc creure que la gent hi vagi, a exposar les seves misèries d'una manera tan impúdica. Són exhibicionistes patètics.

–Cobren, eh.

–I a sobre, putes.

Parlen a crits, d'una banda a l'altra del pis i la cridòria del televisor interfereix en la comunicació.

–Doncs a tu t'haurien d'agradar perquè cada cop parlen més de drogues i de tot això que teniu a la Prefectura tot el dia.

Luisa s'ha aixecat i es reuneix amb el seu marit. No té ganes de fer res, com si el programa dels crits l'hagués desesmada.

–A tu et fan gràcia.

–M'hipnotitzen. Com quan veus un accident a l'autopista. És horrorós, però tothom minora la velocitat per veure'l. Com si volguessis comprovar el que et podria haver passat a tu. O com si et volguessis convèncer que ets normal, i que vius molt bé, perquè la vida dels altres és una merda. L'atracció del *gore*.

Els dos estan obrint i tancant calaixos, els armaris, el frigorífic, el rentavaixelles, treuen atuells, coberts, ingredients, les tovalles.

Sona un zumzeig discret al mòbil d'ell.

–Sí?

Ella s'ha posat en guàrdia. Les pupil·les són llampecs d'alarma.

–Bé. –Ell confirma tots els temors.– Ara vinc. –Talla la comunicació. Surt de la cuina:– Un mort.

–Vaja.

Indiferència i disgust d'esposa del cap del Grup d'Homicidis de la policia.

Miralles ja camina pel passadís cap al rebedor. Es penja la pistola del cinturó. Treu la jaqueta de l'armari i se la posa.

–No diries mai qui és el mort.

–Qui?

–Un d'aquests periodistes del cor. Santiago Moltó, es diu.

–Ah, sí. El que havia desaparegut.

–Doncs ja l'hem trobat. Bé, no sé quan tornaré a dormir. Serà una nit llarga. Ja saps com és això.

Miralles obre la porta del pis, surt i tanca sense que ni a ell ni a Luisa se'ls hagi acudit una fórmula de comiat, un petó, un somriure, no sé, qualsevol cosa.

És evident que Pepe Baza, quan va escriure *Taquicàrdia*, va tenir accés a informació de primera mà, tant de jutjats, perquè disposava de l'informe de l'autòpsia, com de la policia que li va revelar com havia anat la investigació pas a pas.

Contra el que podria semblar, però, i ell insinua, no crec que els seus confidents fossin Toni Lallana i Paco Huertas, dos dels inspectors que realment van menar el tema, als quals cita amb noms i cognoms. Si fossin ells les seves goles profundes, no hauria fet referències tan explícites a la seva vida íntima, ni els hauria fet dir segons quines coses (que segurament van indisposar Huertas amb la seva dona i a Lallana amb l'inspector en cap Miralles), si no és que acceptem o bé que Pepe Baza ha decidit deixar tribunals i successos per dedicar-se a la premsa rosa o bé que és un inconscient que es va deixar portar per la febre creadora sense saber preveure les conseqüències dels seus actes.

Jo opino que els seus informants van ser l'inspector Eladio Ribera i Mika Adalid, que van tenir accés als informes de totes les investigacions, que coneixien el tarannà dels veterans Lallana i Huertas, que podien transmetre les xafarderies que s'explicaven d'ells i que a la novel·la surten millor parats.

A continuació, incloc el capítol en què Pepe Baza relata l'arribada de la policia al lloc del crim. Dóna a entendre que

era allà fins i tot abans que la policia. No fa referència, però, igual com Núria Masclau, al fet que estava diluviant, com va fer notar Eduardo d'Assís i com era així, en efecte.

*[Taquicàrdia]*

No m'acostumaré mai a la mort.

Em produeix taquicàrdia.

Com si el meu cor piqués amb força el costellam per dins, insistentment, en un intent de fer-me saber que és viu, que encara batega, que no és mort com el cos mort que ens espera a l'escena del crim.

M'havia trucat una de les meves goles profundes de la policia, el nom del qual obviaré naturalment, i m'havia dit que per fi havíem tingut notícies del periodista Santiago Moltó.

Després de vint dies durant els quals tota la premsa d'aquest país s'havia llençat a les més peregrines elucubracions.

Que s'havia fugat amb Aurora Linares, que eren amants, que l'havia morta, que s'havia suïcidat, que Aurorita Linares l'havia mort a ell.

Vint dies.

Ningú no es pot imaginar com és una persona vint dies després de morir. L'autòpsia diu, lacònicament: «el cadàver presenta una evolució notòria de fenòmens cromàtics». És un eufemisme. I un altre eufemisme: «El cos presenta dos punts de nidació d'insectes, a la boca i l'orella dreta, on es poden distingir postes de mosques de com a mínim dues espècies diferents...».



En veure'l, una glopada de vòmit agre em va omplir la boca i em va plegar en dos com un cop de puny a l'estómac. Sóc dur, però hi ha espectacles que l'ésser humà no hauria de contemplar mai.

Sóc dur, però en aquell moment vaig poder comprovar, un cop més, que els representants dels cossos i forces de seguretat de l'Estat encara ho són més que jo.

Afortunadament, perquè ells s'hi troben cada dia, amb casos com aquest.

Jo, en canvi, només hi vaig en casos excepcionals. I aquell era un cas excepcional. Perquè el cadàver de Santiago Moltó era molt cadàver.

Si ens imaginàvem que vivia en una sumptuosa mansió, resultat d'anys i anys de feina periodística ben remunerada i d'influència política ben administrada, ens equivocàvem del tot. Vivia en una barraca pollosa, en mig del bosc del Cerro, en un espai de cinc metres per cinc metres, ple d'andròmines de tota mena que havien assistit impassibles a la seva mort horrible i dramàtica.

Era un putxinelli espatllat en mig de la cambra, en decúbit supí, amb els braços i les cames torçats contra natura i el cap girat cap a la porta. Les larves en ebullició li omplien les conques dels ulls, els narius i el pou esdentegat de la boca, desprenent una ferum penetrant i repulsiva. El cos, ja normalment inflat, s'havia inflat encara més per efecte dels gasos que el transformaven en un ninot de plastilina després de passar per les dents d'un gos rabiós. Conservava la forma humana però el dibuixant, o l'escultor, s'havien equivocat.

Després de rebre una trucada d'alerta en què es comunicava la luctuosa troballa, un cotxe del 091 s'havia personat

a l'indret on els esperava un home que vomitava convulsivament. Van apartar aquest testimoni perquè no destorbés ni contaminés el lloc del crim i, mentre un dels agents l'interrogava hàbilment sobre el motiu de la seva presència i cadascuna de les passes que havia fet per allà, l'altre desenrotllava la cinta plàstica que aïllaria l'escenari dels fets i delimitava el que, a partir d'aquell moment, seria el camí brut, és a dir, el camí que haurien de recórrer tots els que passessin per allà sense esborrar cap pista ni malmetre cap indici que l'assassí pogués haver-hi deixat.

L'home que vomitava i plorava devia tenir més dels quaranta-cinc anys i anava vestit d'una manera informal amb roba de marca. Va declarar que es deia Eduardo d'Assís i que era periodista i va acreditar les seves afirmacions amb el DNI i el carnet professional i va dir, entre arcada i arcada, que, a quarts de nou del vespre, una veu anònima l'havia fer arribar fins allà.

–«Vés a veure el teu amic Moltó, que no sé què té», m'ha dit.

–Veü d'home o de dona?

–D'home.

L'agent va anotar al seu quadern «Veü d'home».

–Què ha pensat que li podia haver passat, al Moltó?

–No ho sé. Beü molt, bevia molt, i potser, no ho sé, havia caigut i s'havia fet mal.

–Eren molt amics?

–Molt, molt, no.

–Però li diuen que ha pres mal i vostè ve corrents.

–Sabia que Moltó vivia sol. Si no venia jo, no se m'acudia qui podia venir. No sé si té, si tenia família, o veïns... Era una qüestió de consciència.

Es va anunciar l'ambulància, amb una sirena innecessària en mig del bosc, i un metge i un ajudant sanitari van arribar a la casa esperitats. Els agents els van sortir al pas.

-No correu. És mort.

-Això ho hem de certificar nosaltres.

Els agents es van posar fermes. Ambdós tenien prou experiència per saber que, tot sovint, l'equip sanitari contamina l'escena del crim potinejant el cadàver i l'entorn. Tant és que el mort estigui cobert de cucs i li manquin els ulls i desprengui una olor immunda. Com si el mort té separat el cap del cos, o si és un simple esquelet; si se'ls dóna la més mínima oportunitat, el metge i l'ajudant trauran el desfibril·lador i l'aplicaran al pit de la víctima, no fos cas que poguessin recuperar-la.

Per sort, van salvar la situació els de la Científica, que arribaven en aquell moment. No és que simpatitzessin gaire més amb els sanitaris, però almenys els van donar la rèplica amb més autoritat i educació.

Amb ells, es van posar peücs per protegir les sabates i l'escenari del crim, i la granota blanca que els aïllava completament de l'atmosfera d'aquell pis petit i xafogós.

La patrulla ja havia trucat l'anomenada comitiva judicial, formada pel jutge, el forense i el secretari judicial.

Els policies de la Científica van recórrer el pis de Santiago Moltó sense tocar res, només fent fotos i gravant amb una càmera de vídeo. Els prestatges que ocultaven les parets del pis estaven atapeïts de llibres, papers i carpetes, de manera que es veia clarament el lloc on faltava alguna cosa. Un objecte paral·lelepèdic de la mida d'una capsa de sabates. Robatori?

-Grava això, tu.

-Ja va, ja va.

A la paret que estava encarada a la porta, hi havia una finestra elevada, amb prou feines finestró, l'única forma de ventilació del cau, amb els vidres trencats. Els trossos de vidre havien caigut cap a l'interior de l'habitacle, el que permetia deduir que l'assassí havia entrat per allà.

Per terra, a prop del cadàver, hi havia un pal de golf. Tot feia pensar que era l'arma del crim. Més enllà, van trobar un bagul obert a l'interior del qual, entremig de molts objectes vells i malmesos, hi havia una bossa de pals de golf. Semblava evident que l'arma del crim havia sortit d'allà.

El terra era encatifat de paperassa, que segurament havia estat sobre la taula del centre i s'havia escampat durant el que es podia suposar que havia estat un forcejament o una baralla, això sí: no gaire violenta perquè les destrosses no eren excessives. Sobre uns quants papers caiguts, es podien observar petjades molt característiques d'unes sabatilles d'esport. Quan els policies de la Científica van sortir a l'exterior i van observar detingudament el terra sense asfaltar que hi havia sota la finestra, van trobar petjades de les mateixes sabatilles.

—Ja sabem com anava calçat.

Per fi, van arribar els homes del Grup d'Homicidis. Primer, el cap, Pedro Miralles, elegant i cregut, amb vestit fet a mida, una mica per damunt de tothom. Després, els seus homes de confiança, els que realment havien de dur el pes de la investigació: Antonio Lallana i Paco Huertas.

[...]

No van arribar al Cerro del Bosque commoguts per la càrrega mediàtica de l'incident. Ells només anaven a veure un

mort. Com sempre. Periodista o bomber, alcohòlic o virtuós, famós o anònim, a ells tant els feia.

En el cotxe, anaven parlant de les seves coses.

L'inspector Lallana, que conduïa, acabava de confessar que feia més d'un any que no estava amb una dona i l'inspector Huertas no se'n sabia avenir.

–Però per què?

–No les entenc, les dones. És massa complicat. Al final, o fas mal o et fan mal. No és un joc inofensiu. Uns disgustos terribles, que no valen la pena. No tornaré amb una dona fins que no vinguin amb un manual d'instruccions.

–No es pot estar un any sense una dona. És impossible. Et pots morir!

–Ningú ha mort per no cardar.

–Que t'ho creguis! Per què et penses que carden, els capellans, si no? I mira que ells es condemnen, si fallen!

–Huertas va tombar cap a la finestra per dissimular el somriure. Però, dominades les comissures, insistia-. Te la deus pelar, com a mínim.

–Ara no t'explicaré la meva intimitat –replica Lallana, molt seriós.

–I per què no vas de putes? Elles sí que porten el manual d'instruccions. Tothom sap com funcionen.

–Mira, no m'atabalis. Jo tinc la meva vida muntada així i em va bé. Si se'm complica, ja et demanaré consell. Però, ja t'ho dic jo, pots estar segur que, si evito les dones, no se'm complicarà.

El Seat Toledo de color blau fosc, brut i malmès, va arribar a la casa de Santiago Moltó amb el *pirulo* centelle-

jant al sostre i la sirena connectada, potser per espantar els esquirols que se'ls poguessin creuar pel camí del bosc. Es va aturar allà on els va indicar un agent que controlava les anades i vingudes, al costat dels cotxes dels altres que havien arribat abans que ells.

L'únic vehicle que hi havia més enllà de la cinta de plàstic era el de Santiago Moltó, un Toyota vell i brut, d'un absurd color granat, amb el parafang del darrere subjectat amb filferros.

Es van obrir pas amb l'autoritat que els atorgaven anys d'experiència.

-Sisplau, sisplau.

Tant l'un com l'altre havien passat de llarg els cinquanta, però eren policies de soca-rel que es resistien a abandonar el carrer. No s'havien queixat mai que els favoritismes i el politiqueig de les altes esferes els haguessin privat del càrrec d'inspector en cap o comissari, a ells ja els estava bé viure com vivien.

La imponent figura de Paco Huertas, massissa com un bloc de formigó armat no s'havia estovat i només s'havia deformat una mica a l'altura de la panxa, per culpa de l'excel·lent gastronomia, a la qual era aficionat el policia. Coronava el seu cap una mata de cabells arrissats i espessos, que ja no eren rossos i brillants com anys enrere sinó blancs com la llana.

Lallana, més baixet, s'havia engreixat, s'havia arrodonit i havia perdut cabell però conservava el nervi i la mala llet indispensable per fer bé la seva feina. Usava ulleres negres de *Matrix* per ocultar unes bosses fosques i malaltisses que sempre havia lluït sota els ulls, i ara feia poc que s'havia

afaitat els quatre pèls que li quedaven al clatell i sobre les orelles per dissimular la calvícia i adoptar un aire més juvenil.

Tots dos es van dirigir primer al cap d'Homicidis, Miralles, que s'ho mirava tot de lluny.

-Què tenim?

-El periodista que havia desaparegut, Santiago Moltó, de la premsa del cor.

-Aquesta merda escamparà molta pudor -va sentenciar Lallana, de mal humor.

-Ja la sentiràs, la pudor. Si fa vint dies que va desaparèixer, el forense diu que fàcilment pot fer vint dies que és mort.

-Desconfia dels forenses que de seguida et diuen l'hora exacta de la mort.

-Qui és el jutge?

-Muntaner.

-Bé -es va conformar Huertas-. Aquest sap de què va la cosa i juga a favor. Anem a veure què tenim.

Abans d'arribar al seu destí, encara es van aturar per saludar-me. Fa anys que ens coneixem.

-Què en sabeu? -els vaig preguntar.

-De segur que, ara per ara, saps més tu que nosaltres, que acabem d'arribar.

-Voleu que us ho expliqui? -vaig bromejar.

-Deixa-ho estar. Que sigui una sorpresa.

Em van clavar un copet amistós a l'esquena i, a contracor, es van sotmetre a les mesures de precaució que exigien els companys de la Científica. Granotes blanques, peücs protectors de les sabates.

-De tot això, en té la culpa la televisió. El CSI dels collons.

Per contrarestar l'olor de la mort, es van posar als narius inhaladors nasals Vicks que van quedar ocults sota les màscares higièniques que els cobrien el nas i la boca. Per molt veterà que siguis, no t'acostumaràs mai a l'olor de la mort.

-Semblem astronautes, hòstia -es queixava Lallana-. Tan fàcil com era abans.

Van començar a passejar per l'escenari del crim traient les pròpies conclusions. Comentaris casuals.

-Va entrar per la finestra. Vol dir que no tenia claus.

-Va venir a robar? Aquí falta alguna cosa. Com una capsa de sabates.

-Potser un llibre. O una carpeta de documents.

-Una cosa així. Aquesta és l'arma del crim?

-Un pal de golf.

-Per què un pal de golf?

-El va treure d'aquell bagul. Hi ha una bossa de pals de golf.

-Va trobar aquí l'arma del crim. No venia amb ànim de matar, doncs.

-I, per trobar-la, havia de remenar una mica. Obrir el bagul. Tafanejar.

-Vol dir que va disposar de temps. És a dir, ell va arribar i es va esperar aquí, fent temps, xafardejant, remenant-ho tot, i va trobar el pal de golf. El va agafar i va esperar que arribés Moltó.

-Diguem-ho d'una altra manera. Va arribar per robar i es va posar a buscar el que volia. Remenant, remenant, va ensopegar amb els pals de golf, «hosti, mira, pals de golf»...



- Té interès pel golf, el paio.
- Espera un moment. Continua buscant i troba, per fi, el que buscava. El que sigui que hi havia en aquest prestatge. Ho agafa. Aleshores, arriba Moltó. «Què hi fots, aquí?» I se'l carrega amb el pal de golf que havia trobat.
- M'agrada més la meva teoria. Si més no, té algun interès especial pel golf. Qui agafaria un pal de golf? Tu agafaries un pal de golf?
- Tu agafaries una sabata de taló?
- Un pal de golf, no saps si se't doblegarà, o si es trenca...
- Una sabata de taló tampoc. I un bolígraf? Agafaries un bolígraf?
- Què t'enrotlles, ara?
- I un tanga? Faries servir un tanga per escanyar algú?
- Desvarieges. Tu necessites una dona, Toni, que t'ho dic jo.
- Tot el que et dic són armes del crim, i tu ho saps. Hem vist gent que ha mort una altra amb una sabata de taló, d'aquelles d'agulla, si o no? I aquell que li va clavar a l'altre un bolígraf a l'ull...
- Vinga, estigues pel que has d'estar. Què més tenim, aquí?
- Petjades? -és una pregunta per als de la Científica.
- Sí, a fora i aquí dins, sobre els papers del terra. Sabatilles d'esport. Segurament Nike.
- Qui podia voler fotre aquest paio?
- Diu que tenia enemics a milers.
- Però tot cupletistes o gent de pasta que no entrarien per una finestra per no embrutar-se la roba.

-Empremtes?

-Ni una. Ni a l'ampit de la finestra, ni en els vidres trencats. Portava guants, i probablement de làtex.

-Els dolents ja saben més que nosaltres.

-Això ho ha fet algú contractat.

-Un assassí a sou? No. Hauria portat l'arma. No hauria improvisat amb el que trobava. Tenia mòbil?

-Mòbil del crim?

-No, mòbil de telèfon.

-Sí que en tenia. Rastrejarem trucades.

-Agenda?

-Ja la tenim.

-Ordinador?

-Ja el tenim.

Quan van sortir de la barraca, m'hi vaig atansar i vaig fer broma:

-*Dame algo* -com si demanés almoïna-. Què em podeu dir?

-Que aquí dins hi ha un mort.

-Vinga, home, d'aquí a una hora els funcionaris del jutjat ho estaran escampant tot...

-Doncs parla amb els funcionaris del jutjat.

Van passar de llarg.

Jo ja sabia que no em podien dir res, i menys allà, davant de la comitiva judicial i d'altres companys, però volia que sabessin que la premsa els estaria molt al damunt i que jo era el que havia arribat primer.

Havia arribat fins i tot abans que ells, al lloc del crim.

Com sempre.

[*La llum del final del túnel*]

És una d'aquelles cases modestes, residències d'estiueig del començament del segle passat, amb coqueteria de jardí i barbacoa i fins i tot volutes decoratives a les portes i finestres, que es troben escampades per aquesta roureda, zona que en algun moment pretenia ser residencial i privilegiada. Avui el guix de les parets cau de lepra i el jardí s'ha convertit en hort pansit i polsós.

Tiaguín Moltó no era l'amo de la casa. Ell només llogava l'espai de vint-i-cinc metres quadrats que alguna vegada va servir com a garatge. Un espai atapeït de brutícia, penombra i pols en suspensió, mal ventilat i il·luminat per un finestró en la paret del darrere i exposat al bosc per una portalada capaç d'engolir dos cotxes de cop.

Parets ocultes darrere de prestatgeries metàl·liques curulles de llibres que semblen haver estat col·locats a cegues, una dutxa portàtil amb verdet i engrut s'arracona darrere d'una mampara, una màrrega de roba regirada i encartonada, una taula amb ordinador i impressora i una altra que ara està caiguda i que devia contenir infinitat de papers mecanoscrits, llibres i diaris vells, i plats, coberts i restes de menjar que ara estan escampats per terra i van ser trepitjats durant la baralla. Una altra taula amb televisor enorme, com un ídol al centre del temple, acarat a un sofà remodelat per un cul gros i tacat

per una esquena suada i ornat amb ampolla de J&B entremig dels coixins i got mig ple a l'abast de la mà. Una cuina de butà, una capsa de cartó de Mudanzas Ramos convertida en armari rober, i el bagul dels records envoltat de records gloriosos, plaques, trofeus, premis de plata ennegrida. No hi ha lloc per a més. A l'interior d'aquest bagul han trobat la bossa d'on ha sortit el pal de golf amb què s'ha comès l'assassinat.

El cos ja no hi és. Només queda la silueta dibuixada a terra amb guix. Només un parell d'agents de la Científica, amb granotes aïllants de paper blanc, cercant indicis de quatre potes, i Miralles, al bell mig del garatge, mans a les butxaques, ridícul amb les sabates embolicades en bossa de plàstic verd, embadalit davant del no-res.

Ja ha marxat la comitiva judicial, s'han acabat les gravacions de vídeo, els flaixos del fotògraf, el reconeixement forense del cadàver, l'espolsada minuciosa a la recerca d'empremtes dactilars. Només queda trobar els últims detalls, les fibres, els cabells, les taques que només són visibles amb l'ajut del llum ultraviolat, allò que se suposa que l'assassí sempre deixa al lloc del crim, o el buit que deixa allò que sempre s'emporta.

El cos ja no hi és i ja no hi serà mai més, però aquest indret no tornarà a ser el mateix. D'ara endavant, aquest espai de cinc metres per cinc estarà habitat per la mort. Miralles, cap del Grup d'Homicidis des de fa tres anys, no creu en fantasmes perquè els fantasmes se suposa que són presències de mort i la mort és l'absència en estat pur. La mort és el forat negre que absorbeix fins l'últim alè de vida i crea un buit que no es pot tornar a omplir.

Aquesta és la sensació que ara paralitza Miralles. Està surant en el buit que la mort ha deixat per sempre.

Passen uns minuts abans que es fixi en l'única decoració íntima d'aquest ambient sinistre. Sobre les taules de l'ordinador i del televisor, i al damunt d'alguna lleixa, enganxades als llibres, hi ha fotografies emmarcades. Cinc fotografies d'una mateixa dona. Voluminosa, de rostre lunar i papada, molt satisfeta de si mateixa, abraçant amorosa i possessiva un Tiaguín Moltó molt feliç de ser posseït. La mateixa dona en blanc i negre, sola, més prima, amb vestit de festa i barret anys seixanta, seriosa per a imposar respecte. La mateixa dona amb un home que s'assembla molt a Tiaguín Moltó. La mateixa dona, jove, bonica, sanota, mamelluda, de galtes vermellotes, amb un nen als genolls, projecte de Tiaguín Moltó, i al costat un home que no existeix, que queda fora de la foto perquè algú ha retallat la cartolina.

–Emporteu-vos aquestes fotos també –demana Miralles als de la Científica. Ells no diuen res encara que segurament ja tenien previst endur-se-les. Després:– Alguna cosa de particular?

–Res. El paio portava guants. Segur.

–L'ordinador també us l'emporteu.

–És clar.

–L'agenda, papers...?

–Ja s'ho han endut.

És parlar per parlar. És clar que s'han d'emportar l'ordinador a Prefectura, i l'agenda, i les fotos, i papers personals. Els de la Científica ja saben fer la seva feina. Però el cap d'Homicidis ha de transmetre la sensació que controla i organitza la situació.

Sona el mòbil de Miralles. Inoportú.

–Sí.

És Luisa, la seva dona.

–Què fas?

Són les set tocadetes del matí. Miralles està aquí des de les 11.30 de la nit. No ha dormit.

–A tu què et sembla?

–És un cas difícil?

Vol dir: exigirà que li dediquis molt de temps?, hauràs de ser molt de temps fora de casa?, estaré molt de temps sense veure't?

Després, quan es veuen, no tenen res a dir-se.

–És un cas molt difícil.

–Hosti.

–Ja t'explicaré quan arribi a casa. Ara vinc. He de dormir una mica.

–A qui encarregaràs el cas?

Significa: l'hi has encarregat a algun veterà que no t'estigui trucant cada dos per tres per consultar-te o reclamar la teva presència?

–A Lallana i a Huertas.

Veterans.

–Trigaràs gaire?

–No. Vinc de seguida. Ja acabem.

Miralles se sent i es veu molt cansat. Però cansat cansat. Cansat de debò.

[*Taquicàrdia*]

La nit del 2 al 3 d'abril, cap dels policies que havien anat al lloc del crim va dormir, i a la resta dels homes del grup d'Homicidis els van treure de casa i fins i tot del llit. Tothom preveia que l'endemà es mobilitzaria la majoria d'homes d'altres grups de la Judicial (atracaments, estupes, falsificacions...) i fins i tot, potser, els Mòduls d'Intervenció Policial (MIP) de les comissaries.

A Huertas no li agradava la idea:

–Massa gent inepta fa més nosa que servei.

Opinava que això d'investigar un assassinat no pot fer-ho qualsevol.

Huertas i Lallana es van dedicar a picar les portes de les quatre cases que hi havia disseminades pel bosc en un radi d'un quilòmetre.

A la casa que hi havia sobre el catau de Moltó no hi vivia ningú.

–Bé, sí que hi viuen –va explicar el veí més proper–, hi viuen els propietaris de la casa, però són gent gran i els seus fills els han portat a una residència, o se'ls han endut a casa seva, al centre de la ciutat...

Mentre anaven d'una casa a l'altra, van telefonar als propietaris en qüestió. Van parlar amb els fills. Que s'haurien de traslladar al xalet del Cerro del Bosque, que hi havia hagut

una desgràcia, que la seva compareixença i el seu testimoni eren de vital importància.

Els obrien veïns lleganyosos, abaltits i de mal humor, acabats de caure del llit. S'espantaven quan Huertas i Lallana s'identificaven com a policies en aquelles hores. Les ulleres fosques de Lallana en plena nit feien por, semblava que se les havien amb un policia cec.

Lallana i Huertas estaven d'acord a considerar que molt probablement l'assassí devia haver estat vigilant la casa, dies abans, per localitzar la finestra per on es podia entrar, per controlar les entrades i sortides de Moltó, per assegurar-se que no hi era. A la ciutat, un observador furtiu hauria passat desapercbut entre la multitud de vianants que van i vénen, però en aquell bosc solitari algú havia d'haver-lo vist.

No, no havien vist res, no havien sentit res, no coneixien el veí, o potser sí que el coneixien, era el periodista de la tele, de vegades l'havien vist a l'andana de l'estació, esperant el tren, o borrarxo, o dormint dins del seu cotxe granat. No sabien si tenia enemics encara que tothom suposava que sí, i molts, perquè l'havien vist en acció a la petita pantalla, però consideraven que era un bon veí, que no destorbava, i no se'ls acudia què més dir.

Lallana i Huertas repartien targetes «per si de cas es recordaven d'algun detall, per insignificant que els semblés».

Per fi, una senyora, fent memòria:

–Sí, jo en vaig veure un, de sospitós.

–Com era?

–Per què li va resultar sospitós?

–Duia casc de motorista, de manera que no li vaig veure la cara. Semblava un extraterrestre. Amb una granota blava,



o verda, i s'estava allà, al costat d'un arbre, sense fer res. Ara que ho penso, potser sí que estava mirant cap a la casa del pobre Moltó.

Això havia estat feia més d'un mes, no ho podria dir amb exactitud, era el març i plovia una mica. La senyora va sentir l'estrèpit d'una moto que anava pel bosc i no li va semblar normal.

–... Perquè a aquesta gent de les motos els agrada venir per aquí, entremig dels arbres, però ho fan els dies de festa i no en un dia feiner i, a més a més, plovent. Em va semblar estrany. I després va parar el soroll, així, en sec, vull dir que no és que s'allunyés, sinó que s'havia aturat per allà a prop. Sota la pluja. No sé què vaig pensar, potser que havia tingut una avaria, no ho sé, el cas és que vaig mirar per aquella finestra –la senyora, amb bata i escabellada, recorria la casa acompanyada dels dos policies– i allà mateix, entre aquells dos arbres, el vaig veure aturat.

Els de la Científica van anar cap allà, a observar el terra entre els dos arbres en qüestió. Si plovia, era molt fàcil que, tant el sospitós com la moto, haguessin deixat un rastre encara visible.

Quan et trobes una dada així, has de tornar al punt de partida i començar de nou. Picar un altre cop a les portes d'abans, disculpar-te davant de veïns més que tips. Preguntar-los ara concretament per un home amb moto, amb casc de motorista i amb granota blava o verda.

D'aquesta manera, es va refrescar la memòria d'una altra dona que abans no se li havia acudit d'esmentar-ho. «Ara que ho diuen...» Sí, cosa d'un mes enrere, no recordava exactament el dia, havia vist un individu d'aquelles carac-

terístiques caminant i empenyent la moto tranquil·lament entre els arbres.

–... I ara que ho diuen, em va estranyar. Els motoristes que vénen per aquí ho fan per córrer i fer enrenou, no per passejar-se empenyent la moto.

Aquest segon testimoni no recordava que aquell dia plo-gués, és més, n'estava ben segura que aquell dia no plovia. Això feia suposar que l'home de la moto havia estat passejant la seva presència sospitosa pel Cerro del Bosque més d'un dia, probablement més de dos.

Era ja de dia quan Lallana i Huertas anaven cap a la Prefectura amb el Seat Toledo. Se'ls tancaven els ulls, badallaven, rondinaven.

–Fill de puta –murmurava Lallana–. A més de matar-lo, se li acut trucar al seu amic *pijo* a les nou de la nit perquè el malparit sabia que això ens fotria la nit enlaire.

–Un ressentit que odia els policies –va dir Huertas, passant de tot.

–Haurem de revisar les benzineres de la zona –va apuntar Lallana–. Si va estar per aquí uns quants dies amb la moto, bé hauria de carregar benzina.

–Hem citat el periodista *pijo*?

–A les deu l'hauríem de tenir al despatx.

–Hem d'anar amb compte amb el que li preguntem perquè ara sí que tot sortirà a la premsa. En aquest cas, el secret de sumari se'n va a prendre pel cul.

–Com sempre –va rematar Lallana, pessimista.

En arribar a Prefectura, després d'ingerir un parell de cafès ben carregats cadascun, es van trobar que els companys del grup estaven fent els deures. Havien localitzat

l'únic parent conegut de Santiago Moltó, una germana anomenada Amparo. Algú hauria d'anar-li a donar la notícia i prendre-li declaració. Lallana i Huertas estaven massa cansats. Hi van enviar Ribera i Mika, els dos inspectors més joves, que no feia gaire que s'havien incorporat al grup.

Eladio Ribera era un policia vocacional, molt estudiós i molt culte, orgullós de pertànyer al grup d'Homicidis, ambiciós i decidit a arribar a la direcció tan aviat com fos possible. Mika (de Micaela, que es deia Micaela Adalid) era una noia bonica i sensible, molt amable i afectuosa, d'una enganyosa aparença fràgil. Estava visiblement excitada amb aquell cas entre els dits.

-És la bomba -anava exclamant pels passadissos-. El món dels famosos a la picota! Vosaltres sabeu la repercussió mediàtica que tindrà? I podrem conèixer famosos de debò! Tots els que han tingut a veure amb aquest periodista, o sigui, tots. Aurora Linares d'entrada. Podré interrogar-la jo, l'Aurora Linares?

Com una nena el dia de Reis.

Es penjava del braç de Lallana:

-Va, Lallana, va, deixa'm.

Lallana somreia indulgent. Ribera també somreia indulgent. Huertas somreia maliciós. Després, li deia a Lallana:

-Ei, has vist com et mirava, la Mika? Aquesta va per tu, eh?

-No, home, no, que dius!

-I està ben bona, no trobes?

-No m'atabalis.

A Ribera i a Mika els va correspondre el tràngol de trucar a la porta d'Amparo Moltó i notificar-li que el seu germà havia mort.

Amparo Moltó no va vessar ni una llagrimeta ni va fingir el més mínim dolor. Només va dir:

–Era previsible.

Després, es va deixar conduir a l'Institut Anatòmic Forense i es va encarar amb l'horrible deixalla en què s'havia convertit Santiago fent gala d'una enteresa duríssima que gairebé semblava indiferència.

–Sí –va dir, sense que li tremolés la veu–. És ell.

Mentrestant, els de la Científica estudiaven en el telèfon mòbil de Moltó les trucades rebudes i efectuades que hi havia enregistrades a l'aparell. L'últim dia de la seva vida, Moltó n'havia efectuat set. La primera, a les 9:32, al número d'Aurora Linares. A les 10:55 havia trucat algú que a la seva agenda constava amb el nom de Toño. A les 11:08, s'havia comunicat amb algú que identificava amb les lletres YC. A les 11:25, havia trucat al fix d'un bar anomenat La Copa. A les 12:06 havia insistit amb el tal Toño. A les 12:20 havia trucat al restaurant de luxe Melilla i a les 12:40, havia tornat a parlar amb YC.

A la seva germana, Amparo, no l'havia trucada ni una vegada des que el mòbil tenia memòria.

Un agent va obrir la porta.

–Ha arribat Eduardo d'Assís, l'home que ha trobat el cos.

Lallana i Huertas van haver de posar ambdues mans sobre la taula i empènyer amb força per posar-se drets, com si en aquella estona de repòs els haguessin caigut molts anys

al damunt. Era un d'aquells moments en què tots dos pensaven que potser ja no tenien edat per a aquella mena de sacrificis i que potser sí que seria bona idea un trasllat a un departament més tranquil, una feina burocràtica o, potser, qui ho sap, fins i tot la prejubilació.

Els dos van rebufar, van sospirar, es van allisar la roba a manotades.

-Som-hi.

Van anar a trobar-se amb Eduardo d'Assís.

[...]

A Eduardo d'Assís, la vida l'havia tractat molt millor que als policies que l'interrogaven. Vestia com un model de revista de modes i el pentinat i la pulcritud de les mans i la serenor de la seva expressió deixaven ben clar que havia pogut descansar unes quantes hores i espavilar-se amb una bona dutxa.

Es mostrava molt afectat.

-Era molt amic del senyor Moltó?

-Molt amic molt amic, no. De fet, ens vèiem poc últimament, però ell havia estat el meu mestre. Bé, de fet, encara ho era. De mi i de tants i tants periodistes de primera fila. Professional impecable, rigorós, un periodista de pedra picada, agut, intel·ligent, enginyós. Una de les persones que més en sabia, de la nostra feina, en aquest país d'improvisadors. Una gran pèrdua, em poden creure.

-Però últimament no li anaven bé les coses.

-No.

-Per què?

-El món és injust. No sé per què. Ja dic que feia molt que no el veia. Potser es devia al fet que avui dia les empreses s'estimen més contractar quatre becaris mal pagats que un superprofessional car i experimentat que els pugui contestar. Al món empresarial actual, quan una persona és indispensable la foten fora.

-Contestava molt sovint, el Moltó?

-Tenia un caràcter fort, sí.

-Sap si va tenir algun problema amb algú en els últims temps?

-No. Però ja li dic que feia molt que no coincidíem.

-On treballava, ara, el senyor Moltó?

-No ho sé. Que jo sàpiga, enlloc fix. Anava de *freelance*. Venia notícies aquí i allà.

-Quan va ser l'última vegada que vostè va veure el senyor Moltó?

-Ui. -No ho recordava exactament. Després d'un esforç va dir:- Cap a mitjan de març es va voler posar en contacte amb mi. Però no em va trucar. Sé que va venir a la redacció del diari a buscar-me. Però no m'hi va trobar.

-No l'hi va trobar?

-No, jo no hi era. Em va deixar una nota que deia «Truca'm». En el moment de marxar, no obstant això, es va trobar una companya a baix, a la porta, Alícia Iranzo, i la va convidar a prendre un cafè. Ella m'ho va comentar després.

Huertas va escriure en un paper Alícia Iranzo, va girar full i ho va tornar a escriure. Va arrencar el segon full. El primer, el va guardar per recordar el nom. Es va traslladar fora del despatx per donar el paper a un agent.

-Citeu aquesta dona, Alícia Iranzo. Treballa al mateix diari que aquest que tenim dintre.

-Però vostè no el va trucar -deia mentrestant Lallana.

-Com?

-Que vostè no el va trucar.

-Ah, no. La feina, no sé, les ocupacions. Com que Moltó tampoc va insistir... Se me'n va anar del cap.

-Vostè sabia on vivia Moltó?

-Sí, és clar.

-L'havia visitat, a la casa del Cerro?

-Sí. Hi portava poca gent, Tiaguín, allà, perquè li feia una mica de vergonya. Però a mi m'hi havia portat un parell de vegades, sí. O una vegada l'hi vaig portar jo a ell, conduint el seu cotxe, perquè estava massa borratxo. Després, vaig tornar amb el tren. Una altra vegada m'hi va dur per fer-me sentir uns CD de jazz que s'acabava de comprar. Vam prendre uns whiskys i vam xerrar d'això o d'allò.

-Quan devia ser, això?

-No ho sé. Deu fer un any, una cosa així.

-Sap si tenia alguna cosa de valor que algun lladre volgués agafar?

-No. No ho crec. Tot el que tenia de valor s'ho havia venut. Bé, tenia tantes coses, però, que no sé... Jo no em podia imaginar que tingués pals de golf, per exemple.

-Com sap que tenia pals de golf?

-El van matar amb un pal de golf, no?

-Com ho sap?

-Estava allà. Quan he trobat el cos. La porta era oberta, l'he empesa i allà era ell, al mig de la cambra, ben a la vista,

mort i amb un pal de golf al costat. He imaginat que era l'arma del crim.

-L'havien trucat per telèfon per dir-li que el senyor Moltó era mort, oi?

-Sí. Bé, m'han dit «Vés a veure el teu amic Moltó, que no sé què té».

-Una veu anònima.

-Sí, senyor. Veu d'home.

-Podria identificar-la, si la tornés a sentir?

-No. No ho sé. Crec que no. No m'ha sonat a cap veu coneguda.

-Farem una cosa. Ara tornarà, amb un parell d'agents, cap al lloc dels fets. No s'amoïni, que ja s'han endut el cos. Faci una ullada a la casa i tracti de recordar si hi falta alguna cosa i, en cas que falti, què pot ser. Li prego que faci memòria perquè volem descartar el robatori. Els agents, després, el tornaran a casa seva. I, si el tornem a necessitar, ja el cridarem.

Després de prestar declaració, els interrogats es queden com enlluernats per un llampec. Mentre els inspectors tecleguen a l'ordinador les seves declaracions, ells parpellegen i no saben què fer a continuació, com si els sorprengués que els policies no s'hagin mostrat més violents, o no els hagin posat les manilles per tancar-los en una masmorra fosca. D'Assís va reaccionar d'aquesta manera.

-Ja està? -va preguntar, després de signar una còpia de la declaració-. Me'n puc anar?

-Sí, amb aquests dos agents. I, escolti, seria millor que d'això no en féssim gaire xipoll. L'únic que sortirà beneficiat d'embolicar la troca serà l'assassí.



–Doncs la troca s’embolicarà, senyor inspector –va dir Eduardo d’Assís amb serenitat–. Havent-hi tants periodistes pel mig, i tractant-se de Tiaguín Moltó, i amb l’èxit que tenen actualment els programes de la premsa del cor, pot estar segur que la troca s’embolicarà. I no vull que pensi que és culpa meva.

–Bé, ja tindrem ocasió de parlar-ne, de tot això.

Eduardo d’Assís se’n va anar amb els dos agents.

Huertas es va deixar caure en una butaca, es va fregar els ulls i va bufar fort. Lallana, dret, repassava les paraules del periodista.

–Què et sembla? Ens ha dit tot el que sap?

–No ens ho ha dit tot –va dir Huertas–. Però no hi fa res. Llegirem la crònica que escrigui al diari. Aleshores sabrem de sobres tot el que sap ell.

–O no –va dir Lallana, que semblava més animat que l’altre–. Anem?

Se’n van anar cap a casa.

[*La llum del final del túnel*]

Miralles entra al pis fosc on només brilla la llum del televisor allà lluny, al final del passadís, i s'atura per treure's la jaqueta, per penjar-la a l'armari, per guardar la pistola al calaix de la consola, i fa esforços per contenir la fúria.

Mal dia.

Ha tornat a casa cap a les nou del matí, quan ja brillava el sol, s'ha ficat al llit sense menjar, a migdia ha menjat sense dutxar-se, i després ha seguit una tarda tediosa de gestions, hipòtesis i decepció. Cas difícil amb milions de sospitosos, sense empremtes, sense testimonis, crim de professional o de criminal amb sort. Ha mobilitzat la meitat del grup i ha demanat ajuda al cap d'àrea perquè li proporcionis efectius d'altres grups de la Judicial o dels grups d'investigació de les comissaries. Encara ara deu haver-hi personal interrogant els veïns, rastrejant el bosc, cremant-se les pestanyes per desxifrar l'agenda personal del mort, o descodificant la paraula clau del seu ordinador. Conscients que cada hora que passa és un nou obstacle per a la solució del cas, s'hauran d'espavilar per reconstruir la vida pública i privada i secreta d'una persona que ja no és persona. Que potser no va ser persona mai.

L'ha irritat l'interrogatori d'Eduardo d'Assís, l'home que ha trobat el cos.

Mentre avança pel passadís, encenent llums, pensa que no pot suportar aquesta mena de gentussa.

–Qui és aquesta? –bel·licós, així que omple de llum la sala.

Luisa parpelleja.

–No és aquesta. És aquest. Amadís Hernán.

–Què li passa?

Amadís Hernán marraneja ensenyant les dents irregulars i brutes.

–Aurorita Linares no ha tingut mai res a veure amb aquest Tiaguín Moltó. Però què dieu? Aurorita Linares està molt per damunt de Tiaguín Moltó! Ni punt de comparació! Ella està als núvols del cel i ell, a les clavegueres amb les rates!

Marraneja és la paraula justa.

La moderadora intervé i acapara la càmera amb gest compungit:

–Si us plau, us prego que recordeu que estem parlant d'un difunt. –Mirant els espectadors amb evidents senyals d'angoixa:– Com hem dit des del començament del programa, el nostre infortunat company de tasques informatives Santiago Moltó va ser assassinat la passada nit...

L'interromp el marranejador:

–A què treu cap això de company de tasques informatives? Que és que t'hi compares? Era un impresentable, un fracassat...

–Passem a publicitat, per veure si es calmen els ànims.

–Qui és aquest?

–Un friqui. L'únic que ha fet de bo a la vida és aprendre de memòria la vida i miracles d'Aurora Linares. L'adora.

–Què tenim per sopar?

–Anem a veure.

Es desplacen els dos cap a la cuina.

Miralles no ho pot evitar:

–Es pot saber per què mires aquestes carallades? Com pots estar tot el sant dia mirant aquestes mamarratxades, aquesta colla d'idiotes, xafarders, hienes, carronyaires que es degraden degradant els altres? –Cada cop més irritat:– Me cago en la puta, en quina mena de cervell hi cap tanta merda, collons, sense que t'acabin rebentant les neurones?! –Es justifica a crits:– És que em fot a parir tanta estupidesa, hòstia!

Luisa no diu res. Es posa a preparar el sopar capcota, avergonyida de ser com és i de viure com viu.

Carallades, mamarratxades, idiotes, xafarders, hienes, carronyaires, neurones plenes de merda, me cago en la puta, hòstia s'interposen entre els dos, envaeixen la cuina i fan ir-respirable l'ambient.

Al cap d'uns minuts, torna la veu de Miralles:

–Què se suposa que he de fer després de passar el dia remenant merda? Seure al teu costat, al sofà, per menjar més merda?

[...]

Pedro Miralles salta del llit en un sobresalt. Gairebé no ha dormit. Deixa Luisa entre els llençols, tan bonica, tan apetitosa, tan accessible que pots deixar-la per més tard o per a un altre dia. La possibilitat de saciar un apetit en qualsevol moment sembla que ja és un bon sistema de saciar-lo.

Surt de casa convençut que Luisa estava desperta, atenta als seus moviments, i ha continuat immòbil per no provocar situacions enutjoses.

A la Prefectura l'espera Àlícia Iranzo, la periodista que va estar parlant amb la víctima de l'assassinat uns dies abans. És una dona bonica, petita, que sempre va tenir i sempre tindrà aspecte acriaturat, gairebé asexuat. Té el cabell castany llarg i ondulat, els ulls brillants, la boca gran i una piga al pòmul dret. Vesteix brusa blanca ampla, pantalons ajustats a unes cames precioses, botes i una jaqueta de fil lleuger i llarg. No somriu encara que deu ser de somriure fàcil. Li pren declaració Miralles en persona.

–Quan va veure Santiago Moltó per última vegada?

–Dimarts, 7 de març. Havia anat per la redacció del diari *RàFaGa* buscant Eduardo d'Assís. No l'hi va trobar i, quan sortia al carrer, jo entrava. Feia molt de temps que no ens vèiem i ell semblava –dubta– que tenia moltes ganes de parlar. Estava excitat. Feia pudor d'alcohol.

–Borratxo?

–Bé, era famós per això. Al costat de l'entrada del diari, hi ha un bar i em va invitar a prendre un cafè. Va dir «un cafè», però ell va prendre un Magno.

–De què van parlar?

–Estava content. Es moria de ganes d'explicar-me una cosa. Deia que estava veient la llum del final del túnel.

Miralles repeteix:

–La llum del final del túnel. –Afegeix:– No és com per fer-se il·lusions. De vegades, la llum del final del túnel no és res més que un tren que ve en direcció contrària. Què li va dir?

–Que tenia un reportatge fantàstic, el reportatge de la seva vida que li donaria molts milions. Una exclusiva. Però

no em va dir què. Em va explicar que s'havia topat amb algú, amb algú que li faria guanyar molts diners. Estava eufòric.

–Però no li va dir qui s'havia trobat.

–No ho hauria dit a ningú, suposo, ni a Eduardo.

–Per?

–Som periodistes. Fins que la notícia sensacional no surt publicada, ha de ser un secret, o deixarà de ser sensacional.

–Vostè no s'imagina a què es podia referir?

–No. Jo no estic a la seva secció. Jo estic en política. A mi, aquestes coses del cor i les *marujes* no m'han interessat mai. Suposo que, si m'hagués dit qui s'havia trobat, tampoc no l'hauria conegut.

El policia pensa un moment i repica amb el llapis sobre la taula. Es pessiga el nas.

–Diu que Moltó era amic d'Eduardo d'Assís?

–Bé... No ho sé. Eduardo va ser alumne avantatjat de Moltó, a la universitat, quan Moltó hi tenia una càtedra. Fa anys, se'ls veia junts sovint. Ara... Moltó estava *missing*. Jo feia com a mínim un any que no el veia. –Miralles nota que la noia ha estat pensant moltes hores en aquesta entrevista des d'ahir, quan li van notificar que la tindria, i està desitjant exposar les seves conclusions. No sap si és oportú ni si el policia farà cas de les seves paraules, però ho engega, perquè és de les que no saben callar.– Miri: si em permet, li diré que, pel que jo sé, Santiago Moltó era un home dolent.

Alícia Iranzo espera la reacció de Miralles, que consisteix a aixecar una cella. Continua.

–Era d'aquella mena de persones que sempre han volgut ser bones, i sempre han tingut un codi ètic molt estricte i, de sobte, pel que sigui, decideixen que estan fent el prés-

sec, que essent bo tothom et pren el pèl, i decideixen fer-se dolentes.

»No sé si m'explico. Tots som una mica dolents, però tots volem ser bons, vivim en l'ambigüitat, fem una putada, ens en penedim, demanem perdó... Però la gent que un dia decideix ser dolenta sol passar-se de rosca. En aquesta professió de periodistes, en què juguem amb secrets, amb les mentides que diuen els uns i els altres, amb la dignitat de la gent que ens necessita i es posa en les nostres mans, pots fer moltes putades i molt grosses. Un bon dia, divulgues el secret d'una persona, destapes un frau o un escàndol i l'ensorres. Però no ho pots estar fent tota l'estona, no pots ser un dinamiter, és de sentit comú. Has de tenir amics, i has de fer favors, i has d'ajudar a triomfar algú si no et vols convertir en un empestat.

»Santiago Moltó sempre havia volgut ser amic de tothom i ajudar la gent, fins que va pensar que d'aquella manera no anava enlloc i va decidir traspasar la línia. Aleshores va començar a fer putades a tothom. Va usar i abusar de la informació que obtenia. Deia «Jo no he inventat les regles, vivim en un món de llops, si no t'espaviles t'espavilaran», allò que es diu. Així es va buscar la ruïna. Hi ha molta gent així. Desconfiats per sistema, paranoics professionals, sempre a la defensiva i convençuts que l'única defensa és un bon atac. «A mi no em foten», i són ells els qui es dediquen a fotre els altres. Trien viure en territori hostil, en territori enemic i se'n riuen dels qui prefereixen viure en pau. Jo els veig com uns suïcides.

Es queda tan satisfeta, gairebé joiosa, com si acabés de llegir la tesi doctoral amb diagnòstic de *cum laude*.

Miralles diu:

–Ja.

Després d'una pausa expectant:

–M'està dient que Santiago Moltó se n'havia guanyat molts, d'enemics.

–Sí. En els últims temps menys perquè no tenia el poder que va tenir. No treballava fix en cap mitjà, havia perdut el programa de televisió i la càtedra en la universitat. Però, és clar, sempre queda el ressentiment i l'afany de venjança.

–De qui?

–Ah, de qui sigui. No ho sé. Allò de sembrar vents i collir tempestes.

–Digui'm el nom d'alguna persona que li volgués mal.

–Hi he estat pensant. –Pausa. Ho dirà? Sí. Després de mastegar-ho una mica:– Fa anys, hi va haver un assassinat relacionat amb Tiaguín Moltó. Vostè se n'ha de recordar. Aleshores, ell conduïa el programa de televisió *Todo vale*, se'n recorda? Un dels primers *realities* agressius, acabats d'importar de la Itàlia de Berlusconi i del Televista mexicà. Va portar una família gitana, els Laurel, la família de la *bailaora* Juana de Dios.

»No ho recordo amb tot detall, potser vostè ho tingui més present que jo, però Moltó els havia convocat per parlar del festeig de Juana de Dios amb no sé qui, i Tiaguín va acabar traient que el germà petit de Juana de Dios havia cobrat diners d'uns amics per aconseguir-los un clau amb la seva germana, i que la seva germana s'hi va prestar. Una cosa així. Se'n recorda? Van acabar a crits i a bufetades en el plató, en un programa memorable, van acabar tots per terra, van destruir equip tècnic i mobiliari, Moltó es va voler ficar pel mig i el van llençar a terra, una audiència rècord en la història de la televisió espanyola. Moltó reia i reia, feliç i triomfal. Aquella imatge de Tiaguín Moltó petant-se de riure en mig



del temporal va ser molt difosa en els dies següents, quan va esclatar la notícia que el germà gran dels Laurel, aquell que li deien el Perro, havia mort un d'aquells que s'havia tirat la seva germana. No se'n recorda? –Miralles mou una mica el cap per demostrar que se'n recorda. Moltó rient. Ara rememora l'autèntic rostre del monstre.– Diuen que aquell va ser el principi de la fi de Tiaguín.

–Més –demana el policia.

Més? Alícia Iranzo fa un esforç mental.

–Més? No és la meva secció i jo, d'això, en sé ben poc. Em sembla que la premsa rosa m'agrada tan poc com a vostè. No ho sé... Moltó presumia d'haver-se tirat Aurorita Linares i moltes d'altres. Però no em faci parlar. No sé res més.

El policia roman pensatiu amb la vista fixa en la paret, i mou el cap com si hagués d'acceptar a contracor que el món és complicat, sorprenent i cruel.